

om Ministerens Præstationer. Det sidste nøder mig til at gøre nogle korrigerende Bemærkninger til Ministerens Tale. Hvis jeg stod overfor en Vælgerforsamling i Lolland-Falsters Stift, behøvede jeg kun at erklære, at det, Ministeren havde sagt, ikke var sandt. Derovre kender man nemlig baade den højtærede Minister og mig, og ved altsaa, hvem man skal tro. Herovre bliver Forholdene lidt anderledes, og jeg vil derfor være nødt til at belægge mine Paastande med Beviser, som kan godtgøre, at det er rigtigt, hvad jeg siger, og at det er den højtærede Minister, der har været meget upaalidelig i sine Udtalelser.

Den højtærede Indenrigsminister sagde i sit Foredrag ifølge Rigsdagstidende, at det, han beskæftigede sig med, var ikke den paagældende Arbejdsmands Forhold, men det var Hjælpekasseformandens Forhold, han ønskede at beskæftige sig med; og han siger, at Aarsagen var, at man „ikke Aar ud og Aar ind vilde finde sig i, at en Person, der var overbevist om Bedrageri og Falsk, af Socialdemokratiet sættes til at forvalte offentlige Midler“; det var „en saadan Mand, Socialdemokratiet betroede Ledelsen af Hjælpekassen i Nakskov og Forvaltningen af de betydelige Midler, som efterhaanden stilledes til denne Kasses Disposition“, og det var dette, der foranledigede, at den højtærede Minister beskæftigede sig med denne Sag.

Nu er det imidlertid ganske usandfærdigt, at den paagældende Person „sattes til“ at være Hjælpekasseformand. Han har været det i mange Aar, og i hans Egenskab af Hjælpekasseformand har man, mig bekendt, aldrig haft noget at sige paa ham. Det er da ogsaa udelukkende paa hans Forhold paa Sukkerfabrikken, man har kunnet føde ham. Altsaa er det urigtigt, naar Ministeren benægter, at det er Arbejdsmandens Forhold, han beskæftiger sig med; det er netop udelukkende disse Forhold, der har været under Debat.

Ministeren siger, som jeg lige har citeret, at Socialdemokratiet har betroet Olsen „Forvaltningen af de betydelige Midler“, som Hjælpekassen faar til Disposition. Ministeren bilder sig aabenbart ind, at en Hjælpekasse administreres saaledes, at Formanden faar udbetalt nogle Hundrede Tusind Kroner, og saa „forvalter“ han dem.

Nej, Hjælpekassens Formand og dens Medlemmer i Nakskov ser aldrig disse Penge, og kan altsaa heller ikke formøble eller tilægge sig en eneste Øre. Naar Byraadet bevilger Penge til Hjælpekassen, udbetales de til Forsørgelsesinspektøren, der er ansvarlig for Pengenes Tilstedeværelse.

Som Bevis for Rigtigheden heraf skal jeg med den højtærede Formands Tilladelse oplæse en Skrivelse fra vor Forsørgelsesinspektør. Den lyder saaledes: „Hr. Borgmester S. Bresemann. I Anledning af Deres derom rettede Forespørgsel skal jeg herved tjenstlig oplyse: Nakskov Hjælpekasse administreres paa den Maade, at alle Penge beror paa Det Sociale Kontor under min umiddelbare Kontrol. Hjælpekassens Formand og øvrige Medlemmer har ikke en eneste Øre af Kassens Midler mellem Hænder, idet enhver Ind- og Udbetaling foregaar gennem Det Sociale Kontor. Albert Nielsen, Forsørgelsesinspektør“.

Hvis altsaa den højtærede Minister havde det ringeste Begreb om Forvaltningen af de Hjælpekasser, som staar under hans umiddelbare Tilsyn, maatte han vide, at den Fare for Hjælpekassens Midler, han pegede paa forleden i sit Foredrag, aldeles ikke er til Stede i Nakskov, selv om Oluf Olsen den Dag i Dag var Formand, hvad han ikke er.

Den højtærede Minister søgte at fremstille den paagældende Mand som en stor Forbryder. Det undrer mig. Skal det nu være aldeles nødvendigt at gøre dette for at drage en Parallel mellem denne Oluf Olsen og den højtærede Udenrigsminister, Hr. Cold, maa man for at drage en Parallel gøre Oluf Olsen til en større Forbryder, end han er. Den højtærede Indenrigsminister har en ejendommelig Evne til ogsaa at inddrage andre mindre heldige Elementer i denne Sammenligning, f. Eks. vor Kæmner og en socialdemokratisk Sogneraadformand, som har formøblet nogle Penge eller havde et Underskud i sin Kasse. Jeg synes i det hele taget, det er et kønt Selskab, den højtærede Indenrigsminister faar samlet om Udenrigsminister Cold.

Der er ingen, som har tænkt paa at forsvare den paagældende Mand eller holde Haanden over ham; men der kan neppe heller være Grund til at lægge mere paa hans Skuldre, end han har gjort sig skyldig